

Ószabó István
(1952, Balmazújváros)
költő, író,
Debrecenben él

Ószabó István

(Nem rejtőzik már)

Nem rejtőzik már énbennem semmi.
nem akarok mást: még lenni.
porviharába szív: a menny por felettem.
örvényként fölránt, ki segít egy porszemen.

nem akarok mást: még lenni.
előbb sár. világgá lenni,
mit forgat korongja. és por megint,
amit beleveszít forgószele a porba.

(Csonttollú)

Csonttollút tartok ujjamon
csőre a földdel megfent kés.

elgondolkodom
múltamon.

a múlt szövet.
a múlt szenvedés.
daganat, ami nő.

húsunkba csíp
a csonttollú idő.

(Jusztin napján)

Jusztin napján, mikor összeestem,
mellkasomon angyalok ugráltak.
gégém porcain játszottak ujjaik;
szájon át fújtak életet belém.

Jusztin napján, éjidőn, egy parkban,
fekve, hanyatt...
a fénypászták forgó rotorjaira vártam,
hogy lassan megálljanak.

egy-egy napra néha meghalok.
lábujjhegyen jön, ágyban talál;
mint dögre lel rám a halál.

vért ont ki, vért,
alvadt rezge vért...
fejét mellkasomba fúrja szívemért.